

Prof. Dr. Josef Vančura:

Leopold Heyrovský.

Řeč pronesená na posmrtné slavnosti pořádané universitou
dne 28. března 1924.

Dostalo se mně čestného, však zarmucujícího úkolu, abych na této universitní slavnosti, která jest uspořádána k počtě nedávno zesnulého seniora naší právnické fakulty, řádného profesora dra Leopolda Heyrovského, pronesl několik slov. Jest smutno vždy, ztrácíme-li některého ze svých spolupracovníků, jichž národ náš nemá nadbytek, ale tím bolestnější jest, odchází-li navždy opět jeden z těch velikánů vědy, na nichž jako na stěžejních pilířích více než před 40 lety byla znovu vybudována naše česká universita Karlova. Byl Heyrovský jedním z onoho nevelkého kroužku mladých českých učenců, kteří seskupeni kolem nestora české vědy právní, Randy, učinili možným, aby studium práva na české universitě, v roce 1882 nově v život vstupující, vůbec mohlo býti zahájeno. A bylo zajisté jednou ze šťastných událostí, že naše alma mater již při svém počátku dostala do vínku svého Heyrovského pro důležitý obor práva římského, jenž jako základní disciplína právní jest předmětem výkladů již v prvých semestrech studia právnického, a jehož obsazení řádným odborníkem bývá i pro staré university za-časté spojeno s obtížemi nesnadno překonatelnými.

Heyrovský narodil se dne 14. listopadu 1852 z vážené rodiny v Českých Budějovicích, kdež jeho otec byl soudním radou; absolvoval s výborným prospěchem tamní gymnasium věnoval se v roce 1872 studiu práv na tehdejší utrakvistické universitě pražské, na které byl též po skončení studií v roce 1876 na doktora práv povýšen. Jako posluchač vynikal nad ostatní a zkoušky vykonal vesměs s prospěchem co nejstkvělejším, historickoprávní státní zkoušku s vyznamenáním ze všech předmětů a všecka tři rigorosa »cum applausu«. Již za svých studií obrátil na sebe pozornost učeného světa právnického a byl spolu s Kaizlem předurčen pro dráhu akademickou, a vyslán universitou v roce 1876/7 na studijní vědeckou